

RG
AVAT
ENČNE

J. Frátrik - Podpoliansky:

Vám, rodní moji
básne

Žilina 1941

J. Frátrik-Podpoliansky: **Vám rodní moji**

Krajská knižnica v Žiline
prír. č. 573. 981
MDT

Tlačil Melantrich v Žiline

*Cez búre rozzúrených vztekov
cez toľké ohňa hromobitie,
žehnaj Ty môj ó, mocný Bože
rodu môjmu šťastné žitie.*

V Žiline, 24. júla 1941.

Der Herr Herrmann
aus dem Jahre 1891
hat die 1. und 2. Klasse
von Herrn Herrmann

V. 1891, 21. Jahr 1891

Už klesol! Už dokonal!

K výročiu smrti A. Hlinku.

Už klesol !

Už dokonal !

Ach, obrovský titan tvrdých borb,
tatranský orol večitých právd,
čo krvácal z toľkých žitia rán,
keď ubitý krvou rozžatých krívd
pred úsvitom nových dní
na rodnej hrude
dokonal.

Už klesol,

keď jar túžieb rodu mohutných
strepala krielami ozvenou odvekých práv
za deň, život, boj i mrenia,
za nový sviť, Deň vzkriesenia.
Ó, bel' žertvovania, plam zocelených dní,
žeravý vzdych pretmavých žalárov,
dunivý ston zmierajúcich úsvitov
nad rovom zatrpklých vekov,
blyskavých hrôz, hrmavých vztekov.

Ó, mohutný orol, Slovače rodol'ub,
tep pretvrdých srdc — žeravých žíl,
zkiad' sudby ortiel?
kto oddych v hrudy stiel?
brat rodnej krvi brata?
Kde žitia kriela ?

Zkiad' duša vzatá?

ó, dokonal . . .

Vpred

Len vpred, mládež verná, vpred !
hlaholom zbožných zvonov,
za bytie svojho rodu
rozníavíť rabstvo zvodov
a zvrhnúť faloš, klamy,
čnejúce z jednej tlamy.

Len vpred, mládež verná, vpred !
cez žulové pásy hôr,
cez úsvity nových dní
rozbíjať lož, mamstvá skôr —
kým vrie otrocká v nás krv,
čo schnula, stuhla nám prv.

Nuž vpred, mládež verná, vpred!
my v šík jeden staneme,
češ' neznáme rodu,
čo i všetci padneme —
čo i hneď do jedného
v brod krvi sa tu brodiť,
lež my musíme uzrieť
slobody Deň sa rodiť.

Nad priepasťou

Nad priepasťou stojíš, nehni sa !
Pod krivákom srdce tlčie.
Ešte znesieš ranu čo zhnisá
a zreje v okále vlčie.

Vzduch sparných dní už dusí môj rod,
hnus hyén vôkol sa vlečie,
v prúd krvi vliat sa života brod
a cítiš bôľ — nebezpečie.

Vykrešte z žuloskaly Tatier,
vykrešte piliere mocných dôb,
nech blčia ohne vatier
a prúdia riavy bystrých vôd,

bo dnes nemôž' strhnúť v záhub nás,
čo ži' chceli sme v švih rokov,
ktorým viac nesvitne rabstva kráľ,
ni bič, záprah na otrokov.

Nad priepasťou stojíš, obzri sa !
Smrť k tvojmu telu zovanie.
Dnes pažrač Ti z tela obhrýza
a Zajtra ? Pomsta ! Rátanie !

Otec a syn

Na cestu raz životom otec mi hovoril :

S Bohom si doma začal,
Boha sa nespúšťať,
kto zrak Ti v žlči máčal
l'utuj a odpúšťať.

Na ťažké moje hnáty
poučenie vezmi:
Je život v tvrde kláty
zaseknutý veľmi,

viac než pravdy v slovách priek —
ostrý zápal svojský,
viac než odrodilcov škrek
zavýjajúc psovsky.

Posledná nádej

Rev hyén besných do prs mi vlastných vnikal
do prs čo skuté chrčaly bôľom zmierania
nad zlomeným krídlom svitu
nad vypáleným pohľadom citu
spievajúc posledné Requiem
v záprahu zbičovaných dní
rozbehnutých rozgniaviť
sprerážať posledný dych
pulz
môjho rodu

Okále vycedené na piesku arén povíchric
arén života rozhučaných pleskotom bičov
švihom otrokárskeho rabstva
zavýjajúcich psov na uhrisku tvrdých polien
kde lížu košťal' rodiska
čo v pažravosť hlcú
úbohý pás
ovsenej
slovenskej hrudy

Nie rakev nie tryzny ni tvrdé máry
Nezavznie marš funebrálny v chvenie riav
nevzblčia ohne veľkonočných sviec
v zádušnej omši
schystanej odslúžiť posledné
Deo gratias

Oj márne sa pýtam čia to vina
prečo nákovou zvoníme my
my čo chceli sme
a chceme žiť
my ktorí v úbehy s vetrami hľadáme
v hýrivé obrazy bied
spínajúc ruky
v slovách spravodlivosť ľudská

Hoj nehotujte
oj nie
nehotujte ešte hyeny rovy na priedomí
na rozprášených cestách
na zaviatych chodníkoch

keď tajím dych
že z krvavých džbánov rinčiacich trpkosť
dopíja svet poslednú nádej
Krv

Daj Bože

Daj Bože sily prežiť tento boj,
daj Bože viery prečkať vojny zboj,
čo visí nad nami,
nech svieti zora lásky v tichú zem,
nech svitá pokoj, ktorý milujem
v tom šťastnom shliadaní.

Daj Bože sily dožiť Vzkriesenia,
daj Bože úľav sceliť z kriesenia
dobité telá rán,
kým sadneme za slovenské stoly,
my Tvoji vždy verní apoštoli,
čo veria v úsvit Rán.

Na stanici

(Pred odchodom na front.)

Už niet slov kedy písať,
niet slov na tisíc,
čo devy bledých líc
vie túhou rozkolísať
a zierať v oči —
v oči ktoré
vždy v noci skoré
plakaly nostalgiou
poslednou.

Už niet kedy.
Už trubka zve : Nasadať !
Tisíc rovnošiat, noc —
lesk ocele
a nemá kto: S Bohom dať.

Dnes d'aleko si — — — —

Dnes hôr nemých vánok
zašumí v kl'udný Tvoj spánok
a vtedy koľajník šedých,
koľajník dvoje
nesie Ti šepot :
S Bohom, dievčatko moje.

Kdeže ma vezieš?

Kdeže ma vezieš ohnivá pec —
kde?

Ja syn zjarmeného rodu,
ja syn tisícročných vzdychov,
ja syn dusených oj, dychov.

Hoj, kdeže ideme bratia —
kde?

K hraniciam zeme?
Nuž len skôr, skôr
kým postať ešte svoju zreme,
kým horúca je dlaň,
kým modlí so mnou sa ocel'
a žitiu verná zbraň.

Kdeže ma vediete polia, nivy —
kde?

Pooraf', preoraf' tú hrudu ?
Nové už zasiať semä?
Či tiaž shodiť s pliec l'udu
a rieci': Rušaj?!
Rušaj !!

Nuž neste sväté ma túžby —
ved' nemôž' mŕtvolou byť' rod môj !
Hoj, len neste cez riavy,
len neste v boj hoc dravý,
kým šepkám : žiť !
kým šepkám mrieť !!

Vám

(Žilinským kamarátom)

A tak rozišli sme sa my mladí,
triadvadsaťroční kamaráti.
Rúk nemých jeden stisk a bohvie,
či v šťastnú ktos' chatu sa z nás vráti,

či ešte tomu bude tak na rok,
pri farskej v parku fontáne,
že spomienky raz v tichých slovách
si najkrajšie rozdáme.

Ťarcha dvojích pliec

Úzkosti tlejúce nad modrým plamom sviec,
blikoty povzdychov nad Olivetskou horou.
Kto nám svojou biedou a ťarchou dvojích pliec
túžiace Vykúpenie sošle nocou chorou?

Tak krehký je Dnešok vetriskami hnaný
a márne sa pýtať čo Zajtra zrána svitne.
Dnes zhynúť už musia zmije, vlčie tlamy,
čo vyssávaly krv z tela tak nenásytne.

Dni bojazvestné

Mundúr na seba vzal dnes som zelený,
iný krok, tvrdý a celkom zmenený.
I hlava pozdvihnutá, oči v lesku
broniace, hľ'a, vzdorom hromu i blesku
povíchric v čriedach zhladovaných vlkov,
v hukote bytia šľahajúcich vzblkov.
Dosť hydry prekliate! Preč, preč šakali,
skazu rodu čo môjho ste čakali.
Nie, nedám krv cicať hyeny besné,
dosť kliatby, súženia — dni bojazvestné
zasvitly a ruka v ruke krvavej,
rozseká krivdy, klam v skazy hrmavé.

Prekliati

Nám krv cicať začali,
v nás dušu len zhášali
a chceli vypáliť pohľad
otrokom tým — otrokom tým,
čo už len smrť
čakali.

Nám hanu v zrak kydali,
nám vrážali kindžaly
a krútili tak bezcitne
by rany tie — by rany tie
pod nožami
zhnisaly.

Nám vzdychy nevyšly z úst,
čas nemaly rany schnúť
a my dozreli v rebelov
na otrokov — na otrokov
čo žlč vládli
prehltnúť.

My nemôžeme slzy liať,
v nás nebolo citu kliať,
keď začli sme krivdu a klam
z peľechov hnať — z peľechov hnať
a rod svoj tak
milovať.

My nemôžeme v cesty stáť,
nám nútno už hyzdy striasť
a ísť hoc i s mečom v ruke
tú hyzdnú lož — tú hyzdnú lož
kým len svitá
postínať !

Pozdravujem Vás

Preds' jedna túžba vyhnala nás rodných
do diaľav v modrosť našich hôr,
roznietiť vatry, rozzvučať zvony
v úsvite nových, jasných zôr.

Plam rodu vzblčal ohňom v oči naše,
hl'a, ruka tvrdšia ocele.
Do boja vzali dva-tri Otčenáše
a kríž matky dobrej po čele.

A riavy tok len v kraj ženie šíry,
šík v šíku pod Tatrou stojíme.
Len jedna volá cesta : Ta . . . vopred !
Zpäť? — Smrť radšej volíme.

Pozdravujem vás matky, vás rodné deti,
vy žitia preš'astného jar,
kiež by tak jedno svetlo Ráno vám
Pokoj — Mier — Láska všetkým v dar.

Už mlkvy večer

Beľ chodníkov čnie sa v pohľade,
kdeže tá jedna z tisícich vedie cisti?
Nám piesne nové znejú krokom
v jasbliku fialových hviezd.

Do žíl krv rodu vstrebli sme.
Bolesťou zarvala sudba dnes.
Ohňov iskry v našu šľahly tvár,
keď hrôz príval pohnal svety v bes.

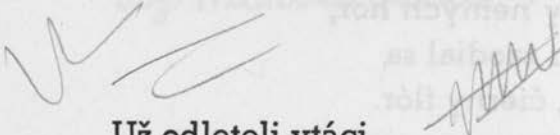
O kameň zvoní kroky naše.
Nám ozvenou hrmavica striel.
Svit nocou v povzdych nepreniká,
keď šum hynie v trepot mladých kriel

výkrikom sídc v ston zaodiatych
úbeľom hrmavej pravdy slov,
v rázsvite zrodeného rána
fanfárou znejúc k vzkrieseniu nov.

Lež smútok čas už nezastaví,
márne sú zveny nemých hôr,
už mlkvy večer zaodial sa
v rvúc smutný, čierny flór.

Ach, rozstonaný hlahol súžieb,
prečo sú vzdychy Tvoje nemé?
Prečo tisíc kriel jarých túžieb
vzalo na seba hrôzy bremä . . . ?

Keď smútok sadá

Už odleteli vtáci
i lístie stromov padá
a tak sa jeseň hlási
tíško, keď smútok sadá
na grúne, hole, paseky,
v pokornosť odiatych záhrad,
zkiad' obzor hviezd ďaleký
na strunách šťastia chcel zahrať.

Lež nedočuli sme tých piesní,
nedočuli hlahol pokoja
a tak v náručí hrozných tiesní
odišla mlad' i star do boja,
by žertiev tá zem otcov, synov,
skropená krvou drahou,
viac nikdy, nikdy vlastnou vinou
neklesla do rúk podlých vrahov.

Už odletely časy leta
a roky sa pobraly
a z hrôz v pospas búrneho sveta
smútky si rozdaly
a pôjdu v rad ponad rady
od noci do úsvitu,
pookriať život náš mladý
slovami nehy, súcitu.

Pred bojom

Kaskády ohnivých drôtov hadia sa chmárou,
gul'omet bronie v tvrdých rukách,
raz odbíja ti posledná hodina tvárou,
čo ženie v strety Zubatú v kalných tuchách.

Tma láme pohľady o krtiská drapľavých brázd.
Tma páchne v preziabnuté kosti.
Na bodák! Vpred! kým ohňa spustí sa živý dážď
a skosí telá v nemilosti.

Skrčený pozerám v úvrate tak lačných hmiel,
v širo-šire nivy, prielohy,
dnes ešte svieraš pištoľu v ruke hladných striel
a zajtra? snád' mŕtvy, nebohý.

Ešte chvíľ a jedna, snád' ešte dve ozajstné,
čo delia nás od vrahov boja.
Jedno: nech padnem za vlasí, za krivdy boľastné
ďaleko od Teba, čo plačeš mať moja?

Zbrodené šľapaje

O jeseň zazvonil tvrdý verš,
na ústach siných dve sloky.
Obráťte dnes vetry, obráťte,
preťažké ach, moje roky.

Do dna už kalu dopil som blen.
Bože, jak tvrdý je boja dážd',
až v ohne zas schytia sa svety,
viem, viem, že bolesť nerozdáš.

Tráv zeleň vsiakla rumenec fár.
Krvou zbrodené šľapaje.
V Sodomu — Gomoru horí svet
a Golgota tak ťažká je.

Modlitba

Ó, Bože, mocný Bože mieru,
vezmi nás pod svoju dľaň,
od dračích a krvilačných láb
na čas večný svojich chráň
dobrotivým pohľadom techy —
nedopusť zšliapať tú zem,
tie hrudy otcov, tie poľany,
ktoré k smrti milujem.

Ó, Bože, večný Bože lásky,
daj odvahy búrou čias,
chráň v boji svojej, dedovizeň,
záblesk právd a lepších spás,
v ktorých pre Tvoje mená
vryté na poľnom kríži,
nás všetkých rodných raz pri Tebe,
najtichšia láska sblíži.

Ó, Bože, svätý Bože pravdy,
daj v cesty toľko sily,
pred Tvojím krížom by objal raz
náruč brata, brat milý
a v jednom tak jase prešľastnom,
nad hrobami krívd zvrелých,
svietila Tvoja večná žiara
nám v úsvitoch Dňa bielych.

Tridsať dní ✓

Tridsať dní, čo na zem líham,
tristo chvíľ, čo v dial' sa dívam

na mračná, mesiac i hviezdy,
či svitá, či už sa brieždi.

Smútok kalný pijem z dlaní,
čakajúc tak v odhodlaní

bes riavy, kanonádu striel
a boj, čo skazu rozostrel.

Ešte raz dnes letným zrakom,
pozdrav steliem výšav vtákom

a tak jedným zamávaním v dial',
odchádza bolesť, ťažký žiaľ.

Tridsať dní, čo na zem líham,
tristo chvíľ, čo v tmy sa dívam

a vzdychám oj, zbožne za tých,
čo smrť vzala z bojov kliatych.

Len raz ísť . . .

Len jeden mihot hviezd,
len jeden chodník z ciest,
len jeden žitia sviť,
len jednej slzy kmit,
len jeden zhojiť rez,
len k svojim cestou briez,
len jednu zvenu v hmlách,
len raz si vzdychnúť : ach,
len jednej túžby plam,
len raz ísť domov k vám

Život

Vítam ťa život, nový život,
slovami dedov a otcov,
slovami vdov, žien a sirôt
nad osením rodných mŕtvol,
nad trojvrším Tatier
z tej čistej lásky,
z tej nehy
vítam ťa.

Už obeťných sviec plameň zhasín
čo páchnul zoškváranou krvou,
mäsom
na vrždiacich hákoch,
na hrdzavých škripcoch
ľudských jatí k.

Hoj, už doznelý kliatby šibeníc
tisícročného rabstva,
tyranstva hryzavých zubálov,

besnenie krkavčích žgráň,
čo vyssávaly,
čo cicaly
za živa.

Zhotuj brate k úsvitu ! Zhotuj !
Ber mundúr
čo i na rany,
čo i na zdrápané hnisy,
nezhojené rezy,
hotuj brate zdochýna,
už zdochýna
vlčí pulz.

Vítam t'a život, nový život,
z toľkej kvíl'by čo vyrástols' celý,
celý,
keď v rukách dnes sopätých
prisaháme na Boha a život:
Vernosť, vernosť
slovenskému rodu !

14. marec

Ó, rozozvučte sa vy zvony,
rozozvučte v hlahol najkrajšieho Rána,
zašumte piesňou stromy,
hl'a, znov' brázda preoraná,
búšte, zvestujte v sveta šíre pole,
že žije, že vstalo Slovensko moje.

Ó, zasvieťte slnka lúče
v úbočia, lučiny i v čarovné háje,
ozvite sa hory rvúce
nech čujú ples dialne kraje,
zocel'te rodné v svete šírom voje,
že žije, že vstalo Slovensko moje.

Ó, z krívd ubití sme vstali,
železné putá shodené s šije navždy,
stojíme s'a Tatier skaly
hromov, čo nezlomnej pravdy
hlása v blčiace svetašíre boje,
že žije, že vstalo Slovensko moje.

Ó, plesajte matky, deti,
jasajte rumencom najkrajším po tvári,
radosť nech s líc dušou leťí
v modlitby vd'ák pri oltári,
keď stierame slzy, s vrás čela znoje,
že žije, že vstalo Slovensko moje.

Sloboda

Boh žehnaj pieseň Tvoju,
z veľžitia čo zrodená v brodoch krvi
hrôz rozbesnenej riavy —
búrlivým úskalím čo zdrúzgalas' obruč okov,
súc vhozená na pospas sudby rokov,
keď v prúd valný strhlas' nás
Ty, Ty,čo
voviedlas' v zátoň tichú
nový život.

Oj, nový, nový
čo rozopäl kriela a vzdmul sa výš,
zlúbajúc tú nežnú tíš,
čo žehnatby semä v polia rodné rozosial,
by rukami Mieru pohládzal, pookrial
ten chudobný pás
slovenskej hrudy.

Už schrčal dychoť tisícročného rabstva.
Už šplechoť kalných vôd
smyly riavy našich hôr,
keď vzblčaly ohne samožertiev
čo tknuly búr sa časov
a z krútnav rozvírených kazov
rozčesly parute
posledných lží.

Oj, nezhyňul rod ten, čo zmierať mal,
ortiele, keď kvíl'by povíchricou hnaly
rod náš v skazu
a hydry krvilačné,
tá pažrač divá —
trhaly, kmásaly z toh' tela
za živa.

Oj, nezhyňul rod ten, čo zmierať mal,
keď podliač siala odrodilstva kvas
a my kráčali,
my — neúprosnej súžby v strety zas.
Čo šepkals' milý brate —
cez búre žitia hate?
Otče, čo šepkals' vtedy ty?
Sloboda !

Už zbronzely zore.
Oj, tie jasné, slovenské zore,
čo mihotaly oblohou jasných nocí,
čo svietily na cestu tým,
ktorí životy kládli,
ktorí so slovom ZA VLAST' mreli
a ktorí slobody Deň viac už nedozreli.

Oj, pozdravujem ťa, sloboda,
slovami dedov, žien a otcov,
dvojkřížom skálvršia Tatier,
keď hrany vyzvávajú na slávu sláv,
keď nad rovom padlých za svätú vlasť
pred oltárom živých,
milion srdc a vier,
s tou rodoláskou
pozdravuje Ťa.

Matka

Cez blikot sviečky v tichú hľadáim spomienku,
jak Ticho ťažko udiera,
keď šepot hynie v povzdych
a mať slzu doma utiera
za drahých
z domova.

Spomínaš drahý brate, keď smrť kosila
a zákopy horely tmou
v pred'aleký úbeh
bolesťou kamenistých snov?
V čo dúfals — — ?
čo šepkals —
matka !

A Tys' zatiaľ v modlitby vlievala slzy.
Tys' pokorným srdcom raz riekla:
Chod' vo svet šíry, chod',
keď drahý volá rod
za hlasom
domova !

A prešli horami, cestou i necestou . . .
Všadiaľ však svieti mi zrak Tvoj.
I riasnice zrosené v smútku,
keď v modravých kdes' dialavách
spomínam tu v kútku
na Teba, Teba
drahá
matka !

Posledné túžby

Do vlín nežných vpily slnka sa lúče
poludním jesene
a stromy šumely bôľom
a vánky vôd tak nesené
húdly nám pieseň
návratu.

Vráti sa ? — Nevráti ?
Oj, mlad', deti, junač,
kde vo svet sa nestratí
posledná slza
domova?

Či tvrdšia je slza,
či otcova ťažká dľaň,
či smútok štyroch strán?

Ach, len dnes inak ako vlni
zelenkavých farieb zieraš v kruhy,
jak vlnia mladé Ti túhy,
keď v chvíli fialovej kdes'
v diaľave mŕkvyh stromov
najkrajšie zneje : domov !
Domov !

Ak vysloviť mám

Ak vysloviť mám to sväté slovo
POKOJ — MIER

ak rozosvietia oči sa mi túžbou
blahých vier
tu žiť by chcel a zierať v azúr tůh
čo techou l'udstva pookriaty druh

Ak veriť máme v tie jasné dúhy
zajtrajšie
ak pozdraviť vládať budem dni ach
najkrajšie
tu d'akovať chcem Bože pred Tebou
v láske pokore a slov velebou

Ak vysloviť mám dnes a veriť v tú
nádej čias
ak bil'ag prís v svät-kríž zmení ešte
žitia kvas
tu NÁDEJ — ŽIVOT — POKOJ a MIER
nech vanú do srdc a našich dvier

Vám, rodní moji

I zmĺkol, už stíchol rev ohnivých povíchríc,
čo pretvrde brázdy v čelo preoral,
čo krvou máčal a v úbel' bledých líc
tep tklivý v hlahol návratu nedohral
po svetabúrnom a ohňa boji,
vám drahí, vám rodní moji.

V závetrie ach, oblakmi vence uvíja Deň,
najkrajších veniec ruží zlatolistých,
belavých rodu lupňov a chryzantém
v ružence slz a srdc láskou tak čistých
sviežej na vd'akmi ustlanej chvoji,
vám drahí, vám rodní moji.

Do ozvien oh, preťažkého Mieru jas sa vlieva
klenbami svetiel padlým za rodnú česť
a Šero nehou v chorál zbožnosť svieva,
keď zurčí život piesňou a kvieti zvesť
vám, čo vlasť sa vd'akou večnou korí,
vám drahí, vám rodní moji.

Vám matky, čo pokľaknete k novým dnes
rovom,
čo slzami skropíte presvätú zem,
čo sviečok plam v povzdychu novembrovom
rozžnete v tichých modlitbách v nebies lem,
vám svätosť nech večná horí,
vám drahí, vám rodní moji.

Nový začiatok

My žiť ináč sme začali —
svojsky,
my zahnali sme hydač
zbojsky,
čo tu usadená bola
zavrch slovenského stola.

My žiť ináč sme začali
zrazu,
my zgniaviť mlátom šli sme
skazu,
čo žrala ten boľavý úd,
ten život-chlieb slovenských hrúd.

My žiť ináč sme začali —
tvrdo,
my v päste udreli sme
hrdo,
bo náš je tento kus zeme,
tu žijeme — tu i mrieme.

Tichý súcit

O fialové šero oprel Deň tichý súcit,
strieborný záchvev v úbel' vrždiacej zimy,
keď doznieva hlahol Anjel Pána v nemý úsvit
na krehkej stonke štedrovečernej viny.

Svetielka jagavé, ó, súhvezdia ihličia
rozsvietené do chudobných v snení ulíc,
chlácholte nádejou zbožnosť, kým túžba
[najmilšia]
opradie hry svetiel v lupeňoch mdlých ružíc.

V tieskaní detských dlaní a rozihraných tvári,
v slz povzdychov opustených vdov a sirôt,
sám kráčam popri domoch s bolesťou mladých
[jarí]
do mlkveho zadívaný žitia snivôt.

Oj, aspoň jeden darček, čo len vzdych výšav
[neba]
na bielučký obrus sudby zaviatych ciest,
svit do očí modravých, v batôžku skyvu chleba
a tak hľadať poslednú vieru smutných miest.

Nezavierajte dvere, ni srdcia bolestných krás —
ó, ľudia, keď doznieva viera odveká,
vezmite v teplú náruč a lejte nehy jas
do srdca a duše smutného človeka.

I ja chcel by sa tešiť s vami v dlaniach mäkkých
[lôn,
rozžať na stromku v svet lásky sviečku jednu
a v sopätých rukách mysliať na mať a rodný
[dom
oddať vám všetkým srdce a dušu biednu.

A dnes, keď blúdím mestom ďaleko od domova,
spomínam na vás matky, deti, rodní bratia,
jak kropíte slzami prázdne miesta u stola
a želite tých, čo k vám sa nenavrátia

z šírych diaľav, zpod drevených krížov čiernej
[zeme,
keď dnes za život — voľnosť, len Im, Im d'aku-
[jeme.

Vám i nám

Dnes starý, ten starý skončili sme rok,
keď polnocou sňali sme masky
a my vospolok priali si všetci tak
tej úprimnosti a viac lásky.

Viac nehy, čo sblíži nás všetkých verných,
brat od krvi rodného brata,
viac očistu od pliev, viac zasiať zrna
na zem, čo bola nedosiata.

Náš rod nemôž' byť úvraťou, kúkol'om,
ni pelechom hyén, ni bodľač,
na ktorej krtice by stlaly umne
len pohodlie pre svojskú podľač.

K vám, čo dnes pretvrdým spíte ešte snom
a neveríte v život rodu,
my mladí budiť ideme vás včasne,
kým nezahyniete v búrach zvodu.

Dnes Nový, už nový otvárame rok
a prajeme si všetko dobré.
Nech zvučí zo srdc nám techy pulz-Láska,
čo v náruč jednu všetkých sovrie.

My žijeme

My žijeme, bo žiť vieme,
my žijeme, bo hľív ťneme,
v nás sila je vopred ísť,
my nevieme,
my nevieme sa odrodiť.

My žijeme, bo žiť chceme,
my žijeme, bo v plam vrieme,
v nás odkaz je: rodu česť,
my pôjdeme,
my pôjdeme v boj čo i mrieť.

My žijeme, bo žiť máme,
štit vraha sa o nás láme,
nás spája rod — spája vlasť,
my ideme,
my ideme svet zarovnať !!

My sme národ

My živí keď chceme byť,

oči,

oči

musíme láskou rozohniť,

ubíjať klam,

besnenie tlám

a žiť v Pravde odvekej.

My svoju keď chceme vlasť,

život,

život,

musíme na oltáre klásť,

milovať rod,

mrieť za národ

a hnať Krivdy stovké.

My svojsky tu žiť chceme,
náš je,

náš je
tento kus tvrdej zeme,
tu vernosť vrie,
tu rabstvo mrie
a hynú Lži zlovestné.

My mŕtvi nechceme byť,
päste,

päste
naše vedia zbojstvá biť.
Nám hroby nie!
Nám voľnosť znie
v dvojkríž Pravdy slovenskej !

My pôjdeme, bo ísť vieme,

sila,

sila

búrnych vekov v nás drieme.

Dajte nám žiť !

Dajte nám ísť !

My sme rod — my sme národ !!

Handwritten signature and date:
24/11/52

Žilina
Ul. A. Bernoláka 47
011 77 Žilina

Obsah:

<i>Už klesol — Už dokonal</i>	7
<i>Vpred</i>	9
<i>Nad priepasťou</i>	10
<i>Otec a syn</i>	12
<i>Posledná nádej</i>	13
<i>Daj Bože</i>	15
<i>Na stanici</i>	16
<i>Kdeže ma vieš</i>	18
<i>Vám</i>	20
<i>Ťarchu dvojich pliec</i>	21
<i>Dni bojazvestné</i>	22
<i>Prekliati</i>	23
<i>Pozdravujem Vás</i>	25
<i>Už mlkvy večer</i>	26
<i>Keď smútok sadá</i>	28
<i>Pred bojom</i>	30
<i>Zbrodené šľapaje</i>	31
<i>Modlitba</i>	32
<i>Tridsať dní</i>	34
<i>Len ráz ist</i>	35
<i>Život</i>	36
<i>14. Marec</i>	38
<i>Sloboda</i>	40
<i>Matka</i>	43
<i>Posledné túžby</i>	45
<i>Ak vysloviť mám</i>	47
<i>Vám, rodni moji</i>	48
<i>Nový začiatok</i>	50
<i>Tichý súcit</i>	51
<i>Vám i nám</i>	53
<i>My žijeme</i>	55
<i>My sme národ</i>	56

NEPO
LEN E

370310339643

Po Ks l2—